

Sygn. akt V CNP 35/07

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa A. Z.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 kwietnia 2007 r.,

na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego zarządzenia przewodniczącego Sądu Okręgowego w L.

z dnia 5 września 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zarządzeniem z dnia 5 września 2005 r. przewodniczący w Sądzie Okręgowym w L. zwrócił, na podstawie art. 479⁹ § 1 k.p.c., wniosek powoda o sporządzenie uzasadnienia wyroku.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powód zarzucił naruszenia art. 479⁹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a w wyjątkowych wypadkach, określonych w art. 424¹ § 2 k.p.c., także od prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji. W obu przypadkach przedmiotem zaskarżenia może być prawomocne orzeczenie kończące postępowanie w sprawie. Można przyjąć, że chodzi tu o takie postanowienie, które przez uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty w danej instancji (por. np. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 87, z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1 i z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 22).

Użycie przez ustawodawcę dopełnienia „w sprawie” świadczy wyraźnie o zamiarze zwężenia omawianego pojęcia tylko do orzeczeń kończących postępowanie jako całość poddaną pod osąd, z wyłączeniem orzeczeń incydentalnych, ubocznych. Z tych przyczyn należy odrzucić wykładnię zmierzającą do uznania za kończące postępowanie w sprawie takich orzeczeń, które zamykają tylko jakiś fragment sprawy lub jej boczny nurt, rozstrzygają kwestię wпадkową albo finalizują postępowanie pomocnicze bądź czynności przygotowawcze.

Zaskarżone zarządzenie dotyczy zwrotu wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Należy przyjąć, że to zarządzenie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie.

Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 listopada 2006 r., V CNP 138/06 (nie publ.).

Z przedstawionych przyczyn skarga jest niedopuszczalna, w konsekwencji należało ją odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 393¹⁹ i art. 424¹² k.p.c.